

родието не може да се нахвали на Горнака. И често щом се навечерят двамата, яхвали коне, поемаха да обиколят кржстците

— Всичко става, — казваше Горнака, — някой хвжрлил цигара и току виж — пожар . . . Имот от прегледване не се разваля.

— Прав си Горан ага . . . И в село кога сжм — пак го правя.

— Хубаво е.

— Знаеш, Исмаил бег, аз като изляза ноше; като гледам звездите, месеца; като се вслушам в тишината, сякаш познавам себе си.

— Тжй е Горан ага . . . Само кога човек остане сам, далеч от грижи, може да се познае по-добре.

— Право ти казвам, — проджлжи Горан Горнака, поласкан от разбирането на сжбеседника си, — то е като в храм на праздник . . . Тжй.

Джлго приказките им огласяваха ноща.

Конете беха стигнали до могилата и спряха запасли се в зелената трева.

— Моя кон знае, де обичам аз да си почивам и сам спира, — се обади Исмаил бег.

Горнака скочи от коня, пресегна да помогне на бега и двамата седнаха в полите на могилата.

Ноща сияеше с звездното си чело, като вжзточна хубавица излязла в праздник с скжпа премена. Загорските равнини се меркат в лунния здрач като сжновидение. Джх на поженати ниви, на полски билки носеше лекия вечерник, лжхайки от кжм морето.

Исмаил бег и Горан Горнака пушеха и слушаха измереното хруптение на запаслите се коне.

— Като гледам тия звездни нощи и този таен мир, спомням си Горан ага, — подзе Исмаил бег. — Твоята приказка . . . Тжй, прав си . . . В таквиз нощи човек може да познае себе си . . . Защото тжй както я караме: цял ден грижи, лутане, как ще се сетиш за душата си . . .

— И зиме кога падне сняг и настанат онези джлги нощи . . . и тогаз Исмаил бег и тогаз аз обичам, като се приберат кжщните за сжн, да остана при огнището, пуша, гле